

Ni Julia Ventura

Gibase sa usa ka tinuod nga istorya

“Ako adunay pamilya. Gipangga ko nila.” (Songbook sa mga Bata, 98).

“Kuhaon na nato ang gamit nga pamasol. Panahon na nga mamasol!” miingon si Papa.

Mingisi si Hayden samtang mitan-aw siya sa palibut. Ang tanan nindot ug alegre. Sila ra ang naa sa tibuok lanaw!

Nagsunod ni Papa, miadto si Hayden sa likod sa sakyanan ug gialsa ang dakong kahon nga puno sa mga gamit sa pagpamasol pagawas sa gibutangan. Bug-at kadto, apan wala siya manumbaling. Moal-sa siya og kaduha niini ang kabugaton aron lang makakuyog siya og pamasol ni Papa.

Nag-uyog-uyog ang mga kuptanan sa pasol samtang gibira kini ni Papa. “Morag nakatulog si Dan,” miingon siya. “Pwede ba nimo siyang pukawon?”

Gipugngan lang ni Hayden nga makita nga nasagmuyo. “Ah, sige.”

Hapit siya malimot nga ang iyang manghud, nga si Dan, mikuyog usab. Si Dan kanunayng magdagan-dagan ug sabaan. Mahadlok niya ang tanang isda!

Mitan-aw siya sa abli nga bintana. “Dan, mata na.”

Pero si Dan nahinanok pa gihapon.

Mihunong si Hayden. Kon swertihon, mahimong makatulog ra si Dan sa tibuok biyahe.

Hilum nga gidala ni Hayden ang kahon nga puno sa mga gamit sa pagpamasol ngadto sa pwesto ni Papa sa baybayon.

“Dia ang paon, apil na ang mga wati!”

Gikuha ni Papa ang kahon nga puno sa mga gamit sa pagpamasol gikan niya. “Maayo, salamat.” Dayon naglingi-lingi si Papa. “Asa ang imong manghud?”

Mitan-aw si Hayden sa sakyanan. Sa kalit lang naghunahuna siya kon unsay *iyang* bation kon makamata siya nga nag-inusara sa usa ka bag-o nga dapit. Dili maayo, nakahukom si Hayden. Gani, tingali mahadlok gyud siya. Ug si Dan singko anyos pa lang.

“Kadali lang, Pa. Mobalik ra dayon ko.” Pero sa dihang gitan-aw niya ang sakyanan, wala na si Dan!

Wala na madungog ni Hayden ang tingog sa mga insekto. Ang tanan morag nahilum na.

“Wala diri si Dan!” Misiyagit si Hayden.

Daling miduol si Papa ug gisusi dayon ang sakyanan.

“Basin nangita ra siya nato,” miingon si Papa. “Usa ra man ‘to ka minuto. Wala pa ‘to siya makalayo.”

Gisulayan ni Hayden nga magpabiling kalmado, pero gikuyawan na siya og maayo. “Mahimo ba kong mag-ampo?”

“Siguro maayo gyud kana nga ideya.”

Nagpasalamat si Hayden sa Langitnong Amahan alang sa iyang manghud ug nangayo nga ila dayong makit-an si Dan aron dili siya mobati og kahadlok.

Sa dihang nahuman na si Hayden, mihunong na ang gibati niyang kahuot sa dughan.

Gipatong ni Papa ang usa ka kamot sa abaga ni Hayden. “Unsa kaha kon ikaw si Dan? Asa man ka moadto?”

Nabantayan ni Hayden ang pul-tahan sa pikas kilid sa sakyanan nga abli. Basin wala sila makit-i ni Dan diha sa baybayon. Gitudlo ni Hayden ang usa ka agianan sa duol. “Siguro magsugod ko og lakaw niana nga dalan,” miingon siya.

Nagdali sila diha sa agianan.

Kada segundo morag hinay kaayong milabay. Samtang naglakaw siya, padayong nag-ampo si

Hayden diha sa iyang kasingkasing. Human sa pipila ka lakang, miabut sila sa usa ka likuanan diha sa agianan ug nakita si Dan sa unahan.

“Dan!” misinggit si Hayden.

Nagtuyok-tuyok si Dan ug mipahiyum. “Uy, diin man mo nangadto?” Mikusog na usab ang oras. Midagan si Hayden ngadto ni Dan ug hugot nga migakos niya.

“Nalipay kaayo ko nga nakit-an ka namo,” miingon si Hayden. Militok dayon siya og pag-ampo sa pasalamat diha sa iyang kasingkasing.

Mingisi lang si Dan. “Asa na man ang mga isda?”

“Dali, ipakita nako nimo,” miingon si Hayden. Dili na siya makahulat nga moabut sa lanaw. “Tan-awon nato kon kinsa ang unang makakuha og isda. Tabangan ka nako sa pagbutang og paon sa imong pasol.” ■

Ang tagsulat nagbuyo sa Georgia, USA.

Namasol

Naghinam-hinam na si Hayden nga makapamasol! Kon wala lang unta mokuyog si Dan. . . .